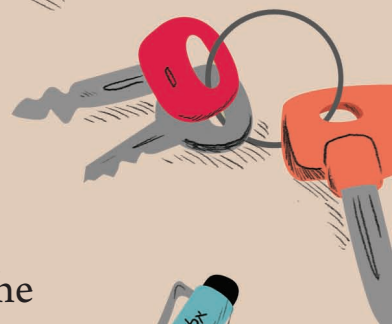
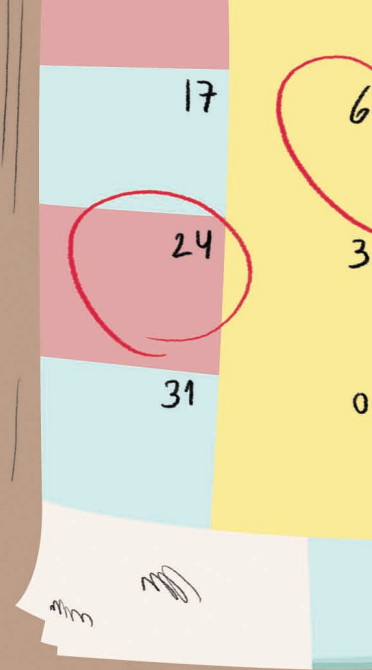

Báo động toàn nhân viên! Chuông 16 có thú sống chuông.

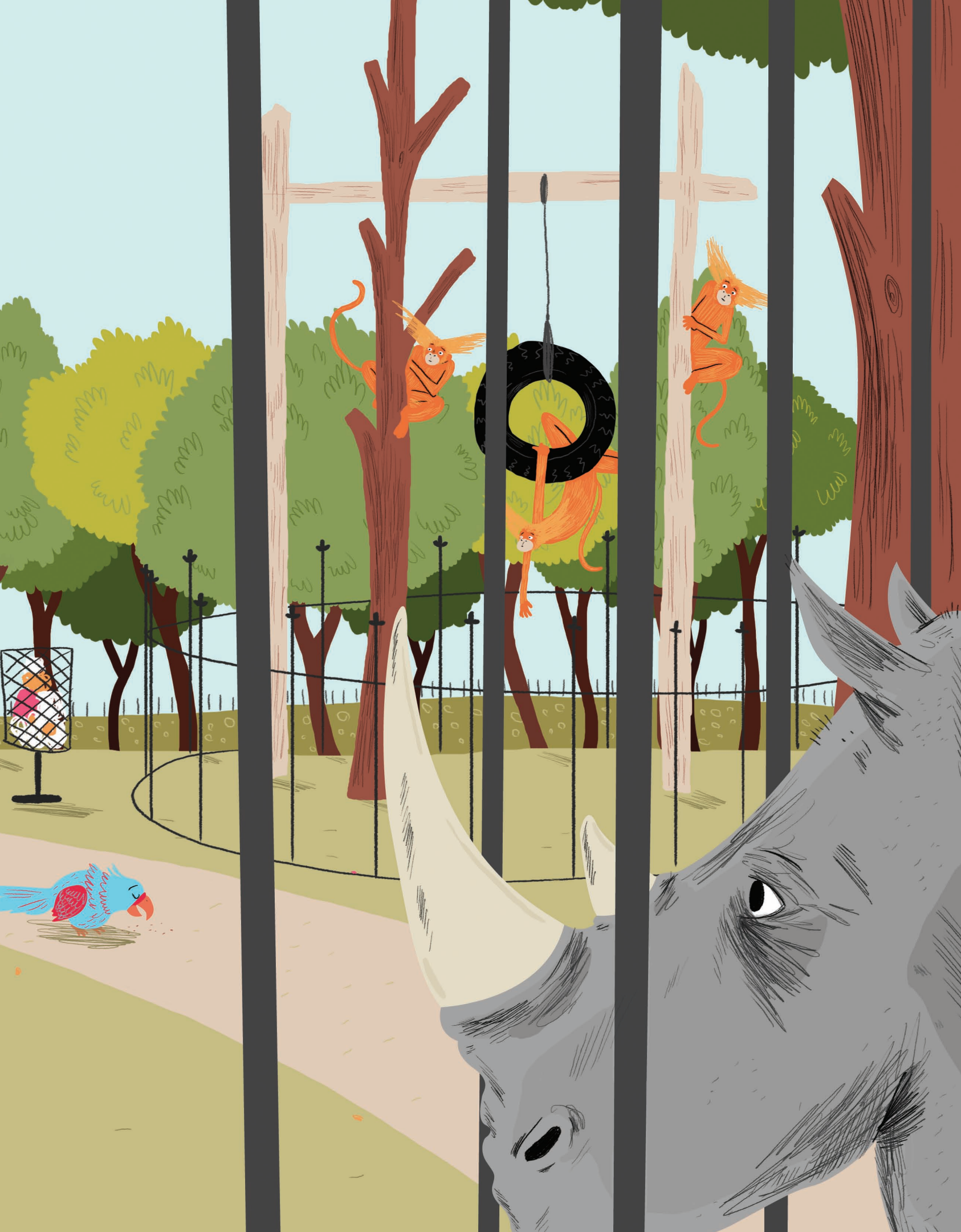

Bố tớ rất bận. Bố thường bận đến nỗi chẳng có thời gian ngó ngang đến tớ. Nhưng mấy hôm trước tớ nghe mẹ nhắc bố phải cố mà dành thời gian cho tớ, không thì lúc tớ lớn, bố sẽ tha hồ mà hối tiếc. Từ bữa ấy, bố cũng cố hết sức. Nhưng, các bạn biết đấy, mọi chuyện thường chẳng được như ý.

Như thứ ba tuần trước chẳng hạn, bố đang đưa tớ đi chơi sở thú thì có điện thoại báo có ông khách người Nhật đến văn phòng và muốn gặp bố để đặt mua hai cái máy bay và một toà nhà ngay lập tức. Bố nói đó là mỗi-hời-chỉ-có-một-lần-trong-đời, và rằng cái ông Nhật Bản kia là một người đặc biệt. Chẳng phải bạ ai ông ấy cũng hỏi mua đâu. Bố cho tớ tiền đi taxi, còn cẩn thận kiểm tra đến hai lần để chắc rằng tớ đã nhớ được địa chỉ nhà. Bố còn bày cho tớ nói sao để mẹ bớt giận bố vì đã để tớ một mình về nhà như thế.

Sau khi dọn dò đầu đấy, và tin tưởng tở, bố nhìn đồng hồ trên điện thoại, hôn lên mũi tở ngay trước cửa chuồng tê giác, rồi nói: “Hứa với bố con sẽ vẫn chơi vui mà không cần có bố nhé!” Dứt lời, bố rời đi.